

Σχόλιο της Αριάδνης Αλαβάνου για άρθρο του Θ. Καρτερού

Όλοι αυτοί που μνημονεύει ο Θανάσης Καρτερός, στο παρακάτω άρθρο του που δημοσιεύτηκε στην “Αυγή on line” (24/1), συγκρούστηκαν μονομερώς με τις πιο ισχυρές ιμπεριαλιστικές μηχανές του κόσμου τους, με τα πιο άγρια θηρία του καπιταλισμού. Πολλοί έπεσαν μαχόμενοι. Χωρίς να γονατίσουν και να συμβιβαστούν.

Ντροπή Θανάση Καρτερέ!

Για την προσπάθεια υφαρπαγής ψήφου, με την εκμετάλλευση της μνήμης και του άγιου συναισθήματος των αγωνιστών.

Για την ψευδεπίγραφη δικαίωση που περιφέρεις παραμονή των εκλογών.

Γιατί υποτιμάς τους κομμουνιστές και τους αριστερούς θεωρώντας ότι είναι ευεπίφοροι σε μια φτηνή εξαργύρωση των ονείρων και των αγώνων τους στην κάλπη.

Ντροπή και για το δείγμα γραφής που δίνεις, των επίδοξων κυβερνητών.

Αριάδνη Αλαβάνου

Όμορφη Κυριακή – του Θανάση Καρτερού

Α, ναι, αυτή η Κυριακή θα είναι μια όμορφη μέρα. Η Ρίτα Μπούμη Παπά θα βγει περίπατο με τις νεκρές της φίλες στον πεζόδρομο κάτω από την Ακρόπολη. Τα παιδιά με τα πρησμένα πόδια που τα ‘λεγαν αλήτες θα φωτίσουν με το χαμόγελό τους το Σύνταγμα, τα Εξάρχεια και την Ομόνοια. Ο Άρης θα γράψει μια τελευταία επιστολή προς τους συντρόφους που δεν κατάλαβαν ούτε τον ίδιο ούτε τον εαυτό τους. Κι ο Μανόλης Αναγνωστάκης θα σωπαίνει: Πόσο όμορφη είσαι, μα δεν βρίσκω άλλο τρόπο να σου το πω.

Μην κουμπώσετε τα παλτά σας αυτή την Κυριακή. Εκείνες κι εκείνοι που στάθηκαν όρθιοι μέσα στη γύμνια της εποχής τους στο Σκοπευτήριο, στο Γεντί Κουλέ, στου Γουδή, θα έρθουν σεμνά και σιωπηλά στην παρέα σας που γιορτάζει και φλυαρεί. Θα χρειαστούν τη ζεστασιά και τη σκέψη σας για όλη τη ζεστασιά που στερήθηκαν και για όλες τις σκέψεις που τους έκλεψαν. Στο κάτω-κάτω, αν το ξεχάσατε, είναι δική τους αυτή η γιορτή. Δεν θα υπήρχε αυτό το Σάββατο, ούτε αυτή η Κυριακή, αν εκείνοι δεν προστάτευαν το όνειρο με το ίδιο τους το σώμα.

Κι αν δείτε τη μικρή Αλίκη στη Μαρτίου, καβάλα στ' άσπρο άλογο, ζωσμένη από συνθήματα και τουφεκιές, μη φοβηθείτε. Όλο τον φόβο μας τον έχει εκείνη μαζεμένο σε μια τούφα απ' τα μαλλιά της, που άσπρισε στο υπόγειο με τον κουβά, την πατσαβούρα και τη βέργα. Κι όλα τα ερωτηματικά σας, δίχως απαντήσεις, σαν ψίχουλα φυλάει στην τσέπη της ζακέτας της, να σας τα δώσει άθικτα, σαν να μην πέρασε μια μέρα. Με μια απαίτηση στα μάτια της που λάμπουν κυριακάτικα: Λάβετε, φάγετε, τούτο μου εστί το σώμα. Κι ύστερα: Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο μου εστί το αίμα.

Θα κοινωνήσουμε αυτή την Κυριακή όλο το χτες των άλλων. Και το δικό μας αύριο. Και τέλος ο καθένας τις προσκλήσεις του, παρακαλώ, μην μπερδευτούμε. Να πάρουν όμορφα – όμορφα τη θέση τους στην άκρη της εξέδρας οι προσκεκλημένοι σας. Ενός λεπτού σιγή, διαδρομές στο κρύο των ετών, μαλλιά σγουρά, μαλλιά κοράκου χρώμα, επέσατε θύματα αδέλφια εσείς. Τόσο παρόντες εν τη απουσία τους. Μέσα στις φλέβες αυτής της όμορφης Κυριακής μας…